

1. Roeping

Principe: Niets is belangrijker in je leven dan om als instrument van God een menselijke ziel te vormen.

Je bent gefrustreerd omdat je twee jaar oude dochter op deze dinsdagavond op de een of andere manier besloten heeft dat ze onder geen beding haar erwten wil opeten. Je vraagt haar niet om vergif te eten; het zijn erwten – van die kleine, ronde, groene groentebolletjes! Wat heeft ze zich nu weer in haar hoofd gehaald? Waarom moet zoiets simpels zo moeilijk zijn?

Het is niet te geloven: wéér een briefje van zijn juf. Dit is het vijfde briefje in drie weken, en hij zit nog maar op de kleuterschool! Om de een of andere reden houdt hij zijn mond niet op momenten dat hij niet mag praten. Hij praat als de juf praat. Hij praat als andere leerlingen proberen te praten. Hij praat tijdens het eten met zijn mond vol. Hij blijft praten als hij moet slapen. Hij praat als jij probeert tegen hem te praten over het feit dat hij te veel praat! En je dacht dat je leven er makkelijker op zou worden toen hij eindelijk naar school ging.

Het is weer zo'n dag. Je bent ervan overtuigd dat je kinderen een complot hebben gesmeed om dit een bijzonder moeilijke dag voor je te maken. Het voelt alsof je tegenover Het Legioen der Opstandelingen staat. Je hebt je geduld al té vaak verloren. Je hebt dingen gezegd en gedaan waar je je voor schaamt. Je hebt ze hard toegeproken en onheilspellende dreigementen geuit, maar er lijkt tot nu toe niets te helpen. Je bent de controle kwijt

over je eigen gezin en stiekem, terwijl je je een beetje schuldig voelt, verlang je terug naar de eenvoudige tijd van vroeger.

Je hebt zojuist een van de beste gesprekken gehad die je ooit als ouder hebt gehad; je kunt je moeilijk voorstellen dat een kind van elf zo diepgaand, zo filosofisch kan zijn. Je was verbaasd; je had er geen idee van dat de tijd opeens als het ware stil zou staan en er diepzinnige gedachten op tafel zouden worden gelegd. Je voelde je niet voorbereid; je struikelde over je woorden. Je hoopte dat je nuttige, begrijpelijke en wijze dingen zei. Je hoopte dat je door je aanpak de deur hebt geopend voor meer gesprekken. Je wilde wel dat er een alarm was afgegaan om je te vertellen dat het nu heel serieus begon te worden.

Ze lijkt zich voor je te schamen. Het doet echt pijn. Vroeger vloog ze in je armen om daar troost en liefde te vinden. Ze hield graag je hand vast als ze door het winkelcentrum huppelde. Ze verkleedde zich met jouw kleren en deed alsof ze jou was. Ze ging op een kruk in de keuken staan en 'hielp' je tijdens het koken. Ze rende met een grote glimlach naar je toe als ze een lintje won met turnen. Nu wil ze dat je haar bij het winkelcentrum afzet en vraagt ze je om niet binnen te komen. Ze wil echt niet dat je haar uit school haalt, en als het wel gebeurt, wil ze dat je verderop in de straat parkeert. Ze neemt niet veel vriendinnen mee naar huis, en als ze dat wel doet, verstoppen ze zich in haar kamer, buiten jouw zicht en bij jou vandaan. Je wilt dat ze naar je toerent, haar hoofd tegen je aandrukt en zegt: 'Ik hou van u, mam', zoals ze vroeger deed, maar je ziet dat nog niet gebeuren.

Je gaat een dagje met je kinderen uit in een grote stad. Je hebt gelezen dat het een bijzondere stad is met een rijke geschiedenis, maar plotseling rijd je door een straat waar schaars geklede dames achter de ramen zitten. Je was enthousiast aan het vertellen, maar weet nu niet wat je moet zeggen. Hoe moet je omgaan met datgene waar je kinderen aan zijn blootgesteld? Hoeveel zouden ze ervan begrijpen? Als je met hen in gesprek zou gaan, zou je dan een beerput openmaken? Is het tijd om een heel open gesprek te hebben over seks? Ben je er klaar voor? Zijn zij er klaar voor? Hoe zal je het er vanaf brengen? Wanneer ga je het doen? Je wilde wel dat je een script had dat je aan kon houden.

Terwijl je met de laatste koffer naar zijn studentenkamer loopt, zeg je tegen jezelf dat hij een beste kerel is. Maar je vraagt je wel af of hij er klaar voor is. Je kijkt hem aan en je ziet geen universiteitsstudent; je ziet een zes jaar oud jongetje met een snotneus en korsten op zijn knieën, die bedelt of hij een nachtje bij een vriendje mag logeren. Hij heeft het in het voortgezet onderwijs prima gedaan; geen drugs, seks of gevangenis. Hij was vastbesloten te gaan studeren, in een nieuwe plaats, ergens anders dan thuis. Je maakt je er zorgen om dat er in het studentenhuis tweemaal zoveel studenten zijn dan er op zijn vorige school waren. De meisjes die rondlopen in de gangen van zijn studentenhuis geven je een onbehaaglijk gevoel. Je wilt hem vastgrijpen, hem samen met al zijn spullen in de auto gooien, en daar zo snel mogelijk vandaan gaan voordat je hem helemaal kwijtraakt. Hij zegt dat je je geen zorgen moet maken, dat het wel goedkomt, maar het helpt niet. Je bidt met hem voordat je vertrekt, maar

je voelt je nog steeds ellendig. Je vraagt hem je binnenkort te bellen, maar je denkt niet dat hij dat doet.

Ze is klaar met school. Ze woont weer thuis, zolang ze op zoek is naar een baan. Je dacht dat je klaar was met opvoeden, maar dat is duidelijk niet het geval. Vanwege de rommel in haar kamer, haar vriendinnenkeuze, en de manier waarop ze haar tijd doorbrengt, vraag je je af of ze er klaar voor is een volwaardige volwassene te zijn. Je hebt gemengde gevoelens. Je vond het fijn om je huis en je tijd weer voor jezelf te hebben, maar je miste het om te moederen. Nu is ze terug en het is zo anders. Je weet dat ze je nog nodig heeft, dat ze leiding nodig heeft als ze straks weer uitvliegt, maar je weet niet zeker of ze het beseft. Elke avond probeer je naar bed te gaan en op de normale tijd in slaap te vallen, maar je valt nooit in slaap voordat je de deur hebt gehoord en je weet dat ze veilig thuis is. Je bent het moe om moeder te zijn, en tegelijk ben je dankbaar dat ze thuis is.

Je wordt achtervolgd door spijtgevoelens. Je wilt het niet, maar het gebeurt wel; het gaat niet over iets groots, maar over al die kleine momentjes waarop je gefaald hebt. Je herinnert je die kleine beloften die je gedaan hebt maar die je door de drukte niet hebt kunnen houden. De momenten waarop je schreeuwde terwijl je had moeten luisteren. Je weet nog hoe moeilijk het was om de kinderen eerlijk te behandelen en hoe vaak je gefaald hebt. Je weet nog dat je in slaap bent gevallen toen zij een muziekkuitvoering hadden en hoopt dat ze het nooit hebben gezien. Je weet nog dat je belachelijke dreigementen hebt geuit en hoopt dat ze het zich niet zo goed herinneren als jij. Je weet nog van die ene keer dat je afremde, iedereen

liet uitstappen en zei dat je ze er pas weer in zou laten als ze met elkaar overweg konden. Je herinnert je dat het makkelijker was om de wet af te kondigen dan om genade te bewijzen. Je zou graag bevrijd worden van je spijtgevoelens, maar dat gebeurt niet.

Waar gaan alle bovenstaande voorbeelden over? Wat verbindt al deze opvoedingsscenario's aan elkaar? Ze gaan allemaal over een roeping – een van de belangrijkste roepingen die je ooit kunt krijgen. Als je eens even goed nadenkt over wat dat precies betekent, zal je weg willen rennen, want wie is hiertoe bekwaam? In zekere zin is het krankzinnig om te denken dat iemand dit echt op zich zou kunnen nemen. Je zou aan waanideeën moeten lijden om te denken dat je daar echt klaar voor bent. Het lijkt hetzelfde als wanneer je voor een vliegtuig staat en tegen jezelf zegt dat je hem zou kunnen oppakken als je dat zou willen. Het lijkt erop dat dit misschien wel de enige fout is van een verder volmaakte God. Is het werkelijk waar dat God van ouders vraagt om middelen in Zijn handen te zijn voor het vormen van een menselijke ziel? Werkelijk? Laten we nadenken over de grootsheid van Gods plan en zien wat dit betekent voor jullie als ouders.

Ouders als schatzoekers

Je moet dit goed beseffen: alles wat je doet en zegt in je leven, elke keuze die je maakt, en alles waarin je besluit te investeren, is een weerspiegeling van een systeem van waarden die je je eigen hebt gemaakt in je hart. Als schepselen die gemaakt zijn naar Gods beeld, functioneren wij niet volgens een instinct. Nee, wij zijn mensen, die door waarden worden gedreven. Je woorden, je tijds-

besteding, je financiën, je emotionele pieken en dalen, je relaties en je geestelijke gewoonten vormen samen een portret van waar jij echt waarde aan hecht. Denk eens even met me mee. Als ik de video van de laatste twee maanden van je leven samen met je kon bekijken, wat zou ik dan concluderen over waar jij echt waarde aan hecht? Of als ik de laatste paar maanden van je opvoeding zou kunnen bekijken, wat zou ik dan kunnen zeggen over het belang dat jij hecht aan deze fundamentele taak die God jou heeft gegeven?

In *Anders dan je droomde?* schrijf ik dat er, als het gaat om waarden, geen Schriftgedeelte nuttiger is dan Mattheüs 6:19-34. (Lees het nu direct maar eens!) In dit gedeelte gebruikt Jezus het woord 'schat' om aan te geven dat wij allemaal najagen wat wij belangrijk vinden. Wij zijn allemaal hetzelfde als het erom gaat dat we elke morgen, als we opstaan, beginnen te graven in de grond van ons eigen leven om de een of andere schat te vinden. En de manier waarop wij praten en ons gedragen is onze poging om uit ons leven en onze relaties te halen wat wij belangrijk vinden. Nu, het is moeilijk te accepteren, maar het moet gezegd worden: óf opvoeden is iets wat voor jou de grootste waarde heeft, en dat blijkt elke dag uit je keuzes, woorden en daden, óf dat is niet het geval. Het is dus verootmoedigend, maar wel nodig om toe te geven dat heel veel dingen in ons leven, aan deze zijde van ons eeuwige huis, strijden om een plekje in de schatkamer van ons hart. Bijvoorbeeld: wij leven in een wereld vol mooie fysieke dingen, die door God geschapen zijn of door de mens gemaakt zijn uit datgene wat God heeft geschapen. Deze fysieke dingen sluiten aan op de hun-

kering naar schoonheid die God in ons heeft geschapen, maar ze kunnen een plek in ons hart opeisen die God nooit bedoeld heeft. En als het genot van fysiek bezit te belangrijk voor je wordt, zal dat allerlei verstoringen veroorzaken in taken waartoe God je als ouder heeft geroepen. Bijvoorbeeld: ouders die te veel beheerst worden door bezittingen (huizen, auto's, tuinen, meubels, kunst, etc.) zijn vaak zo druk met het verkrijgen, onderhouden, financieren en beschermen van die bezittingen dat ze veel te weinig tijd hebben om in hun kinderen te investeren zoals God dat heeft bedoeld. Of ouders die te veel van hun bezittingen houden, gaan er zo gestrest mee om dat ze onbewust hun huis veranderen in een onbehaaglijk meubel- en kunstmuseum waar hun kinderen in moeten wonen. Het is mogelijk dat een moeder zich drukker maakt om vlekken op haar bank dan om de ziel van haar zoon, en dat een vader meer oog heeft voor het uiterlijk en het onderhoud van zijn nieuwe auto dan voor het hart van zijn dochter. Er zijn ouders die niet gastvrij zijn tegen de vrienden van hun kinderen omdat ze zich zorgen maken over de impact die zij hebben op hun fysieke omgeving en bezit. *Staan fysieke dingen jouw taak in de opvoeding in de weg, of zorgen ze voor onnodige spanningen daarin?*

En hoe zit het met succes? Ik ben ervan overtuigd dat ook het verlangen naar succes door de Schepper in ons geschapen is. We zijn geschapen naar het beeld van de Schepper, en dus zijn we creatief geschapen. We zijn gemaakt als bouwers, managers en doeners. We zijn gemaakt om onze omgeving te veranderen. We zijn geschapen om een afdruk van ons werk na te laten als we verder

trekken naar een volgende plaats. We zijn gemaakt om goede strategieën te bedenken en te presteren. Vanwege al dat presteren is succes belangrijk voor ons. We willen allemaal succesvol zijn. Als je geen enkele motivatie hebt om succesvol te zijn, als je er niets om geeft om iets te bereiken, dan denken we allemaal dat er emotioneel of psychisch iets mis met je is en dat je hulp nodig hebt. Maar deze door God geschapen zaak kan, net zoals bezit, iets slechts worden in je leven als het de heersende schat wordt die het nooit had mogen zijn.

Duizenden en duizenden kinderen worden elke dag in handen gegeven van mensen die ze niet kennen, omdat succes op het werk en carrière te belangrijk zijn voor hun ouders. Omdat geen van beide ouders bereid is afstand te nemen van het werk buitenshuis uit vrees voor de financiële gevolgen op de lange termijn, is er niemand om voor de kinderen te zorgen, dus moet er een ander worden ingehuurd om het te doen. Ik weet dat dit een netelige kwestie is, en ik zal nooit een ouderpaar dat kinderen naar de dagopvang brengt veroordelen als ik niet weet waarom ze die beslissing hebben genomen, maar het baart me zorgen dat we het hier niet vaker over hebben. Ik word verdrietig van het grote aantal kinderen dat tijdens hun vormende jaren het grootste deel van de dag niet bij hun ouders doorbrengt. Ik word verdrietig van het feit dat men in onze cultuur steeds meer het verschijnsel 'sleutelkinderen' accepteert. Het baart me zorgen hoeveel uitgeputte ouders hun kinderen aan het einde van de dag ophalen en vervolgens het geduld en de genade niet kunnen opbrengen die nodig zijn voor de rest van de avond met hun kinderen. Dit is geen kwestie van

een volle agenda, maar deze drukte is een kwestie van waarden. Hoeveel kinderen zien hun vader nauwelijks omdat papa naar het werk is voordat de kinderen uit bed zijn, en pas weer thuiskomt als ze naar bed zijn gegaan? Tegen de tijd dat ze in de tienerjaren komen, zijn ze eraan gewend dat papa zich niet bemoeit met hun leven, en verwachten ze ook geen aandacht en bemoeienis meer van hem. *Hoezeer heeft de waarde van carrièresucces invloed op jouw toewijding aan het werk waartoe God je als ouder heeft geroepen?*

Houd je goed vast; ik ga iets zeggen wat nog gevoeliger ligt. Ik ben er diep van overtuigd dat voor veel mensen hun toewijding aan de dienst van God een hindernis vormt voor datgene waartoe God hen als ouders heeft geroepen. Misschien is dit de meest bedrieglijke 'schatverleiding' van allemaal. Er zijn heel veel vaders en moeders die actief zijn in de dienst van God en die hun schuldige geweten omtrent hun gebrek aan aandacht en afwezigheid sussen door tegen zichzelf te zeggen dat ze 'het werk van de Heere' doen. Dus zeggen ze weer 'ja' tegen een lezing die ze moeten houden, of tegen een korte evangelisatiereis, of een avondbijeenkomst, met de gedachte dat hun waarden stevig Bijbels gefundeerd zijn, terwijl ze consequent geen oog hebben voor een belangrijk deel van datgene waartoe God hen heeft geroepen. Helaas groeien hun kinderen op met de gedachte dat Jezus Degene is Die voortdurend hun vader en moeder van hen heeft afgepakt.

Dit gesprek moeten ouders die werkzaam zijn in de dienst van God voortdurend voeren en open houden. Het is heel interessant dat mensen die bijvoorbeeld echtparen

voorbereiden voor een leven als zendingsechtpaar, hen waarschuwen voor de gewone en onontkoombare spanning tussen de eisen van het zendingswerk en de roeping als ouders. Maar ik denk dat hier twee dingen over gezegd moeten worden. Ten eerste wordt deze spanning in het Nieuwe Testament nooit verondersteld. Daarin staat nergens de waarschuwing dat je, als je een gezin hebt en ook buitenshuis geroepen wordt voor de dienst van de Heere, je voortdurend in een onmogelijke situatie bevindt – waarbij het vrijwel onmogelijk is om het allebei goed te doen. Zo'n waarschuwing staat er niet in de Bijbel. Het enige wat erbij in de buurt komt, is een van de eigenschappen van een ouderling, namelijk dat hij goed leiding moet geven aan zijn gezin. Misschien is deze spanning niet het gevolg van een gebrekkige planning van God, maar komt deze doordat wij dingen proberen te halen uit ons dienstwerk dat nooit voor ons bedoeld was, en omdat we dat doen, maken wij verkeerde keuzes die schadelijk zijn voor onze gezinnen. Als je je identiteit, betekenis en doel, je reden om 's morgens op te staan, en je inwendige vrede uit je werk in de dienst van God haalt, dan maak je daar blijkbaar je persoonlijke messias van. En omdat je dat doet, is het heel moeilijk voor je om nee te zeggen, en omdat het moeilijk voor je is om nee te zeggen, zal je geneigd zijn belangrijke verplichtingen tegenover je kinderen te verwaarlozen.

Maar er is nog iets wat gezegd moet worden. De Bijbel zegt heel duidelijk dat God niet zo liefdeloos, onwijs, ontrouw en onbarmhartig is dat Hij ons iets zou gebieden waardoor wij per se een van Zijn andere geboden zouden moeten breken. Zijn geboden zijn geen tegenstrijdige ei-

sen die voortvloeien uit tegenstrijdige waardensystemen. Ze vormen een enkele stof van draadjes die, samengeweven, bepalen wat het betekent om te leven op een manier die goed, juist, mooi en behaaglijk voor Hem is. Als je vol toewijding een van Zijn geboden wilt gehoorzamen, betekent dit nooit dat je zult lijden en gestraft zult worden omdat je daardoor genoodzaakt werd ongehoorzaam te zijn aan een ander gebod. Geen van Zijn geboden staat los van de andere, en geen van Zijn geboden is in strijd met een ander gebod.

Dus als ik vanwege mijn ijver voor de dienst van God buitenshuis minder trouw ben aan mijn roeping als ouder in de manier waarop ik omga met mijn tijd en krachten, probeer ik iets uit mijn dienstwerk te halen wat ik niet zou moeten krijgen. *Zijn er beslissingen en verplichtingen als het gaat om de dienst van de Heere die het moeilijk voor je maken om trouw te zijn in je werk als ouder?*

Ik wil je nu vragen om ootmoedig, open en eerlijk te zijn. Welke zaken zijn er in je hart, en daarom in je dagelijkse beslissingen, die strijden met de waarde die je werk in de opvoeding zou moeten hebben? Heeft het werk van de opvoeding in jouw dagelijkse bezigheden de hoge ereplaats, en het grote belang zoals God dat bedoeld heeft? Welke andere zaken staan in de weg? Tot welke nieuwe en betere keuzes roept God jou?

Deze waarde hecht God aan ouders

De waarde van de opvoeding raakt de kern van datgene wat God wil dat elk mens weet en is. Als je dit verliest, verlies je letterlijk een stukje van je mens-zijn. Het

ouder-zijn raakt de kern van datgene wat elke gedachte, elk verlangen, elk woord, elk besluit of elke daad van alle mensen op de hele wereld zou moeten drijven. Er is niets in het leven van welk kind dan ook dat ooit geboren is, wat nodiger is dan dit. Dit is het waardoor het ouder-zijn van het grootste belang is: *heiligheid* in de ware zin van het woord. Dit zou het oogmerk moeten zijn van alles wat je doet en alles wat je wilt voor je kinderen. Als je hier het zicht op kwijtraakt, zie je niet waar het om gaat in het werk van de opvoeding. Als je dit uit het oog verliest, worden de sporen uitgewist die richting geven aan alles wat je met ieder van je kinderen doet. Dit is het wat jou tevreden moet stellen op die fijne dagen met je kinderen, en wat je gemotiveerd moet houden op de moeilijke dagen met hen. Dit is de centrale opdracht die jouw werk als ouder extreem waardevol maakt. Lees de onderstaande woorden eens aandachtig:

Hoor, Israël, de HEERE onze God is een enig HEERE. Zo zult gij de HEERE uw God liefhebben, met uw ganse hart en met uw ganse ziel en met al uw vermogen. En deze woorden die ik u heden gebied, zullen in uw hart zijn. En gij zult ze uw kinderen inscherpen en daarvan spreken, als gij in uw huis zit en als gij op de weg gaat, en als gij nederligt en als gij opstaat. Ook zult gij ze tot een teken binden op uw hand; en zij zullen u tot voorhoofdspanzelen zijn tussen uw ogen. En gij zult ze op de posten van uw huis en aan uw poorten schrijven. (Deut. 6:4-9) Wanneer uw zoon u morgen zal vragen, zeggende: Wat zijn dat voor getuigenissen en inzettingen en rechten, die de HEERE onze God ulieden geboden

heeft? Zo zult gij tot uw zoon zeggen: Wij waren Farao's dienstknechten in Egypte, maar de HEERE heeft ons door een sterke hand uit Egypte uitgevoerd. En de HEERE gaf tekenen en grote en kwade wonderen in Egypte, aan Farao en aan zijn ganse huis, voor onze ogen; en Hij voerde ons vandaar uit, opdat Hij ons inbracht om ons het land te geven, dat Hij onze vaders gezwoeren had. (Deut. 6:20-23)

Daar zie je welke waarde God hecht aan het werk van de opvoeding, samengevat in een paar korte maar diepzinnige alinea's. Je werk als ouder is iets extreem waardevols omdat God het zo heeft bedacht dat jij een belangrijk, consequent en trouw middel bent in Zijn handen om *Godsbesef* en *onderwerping aan God* in je kinderen te bewerkstelligen. Je kunt dit niet zelf, dat kan alleen God, maar je bent aangewezen als een onvervangbaar instrument in Zijn sterke handen. Zoals je ziet, ligt in de kern van datgene wat de mens volgens Gods ontwerp moet zijn, de erkenning van Zijn bestaan en de onderwerping aan het gezag. Dat zijn de dingen die ieders hart zouden moeten beheersen. Je kinderen zullen nooit zijn hoe ze moeten zijn of doen als ze geen Godsbesef hebben. Het is het meest wezenlijke wat zich moet ontwikkelen in het hart van elk kind, en uit de Schriftgedeelten hierboven blijkt dat God deze taak op de schouders van ouders heeft gelegd. Je gemeente is niet bedoeld om jou te vervangen, maar om je te ondersteunen en toe te rusten voor dit wezenlijke werk. De regering is niet bedoeld om jou te vervangen, maar om je te beschermen terwijl jij dit belangrijke werk doet. De school bij jou in de buurt zal jou nooit

vervangen; op zijn best zal zij je ondersteunen terwijl jij het werk doet dat jij alleen doen kunt. Je zou kunnen zeggen: de belangrijkste reden waarom God ouders geeft in het leven van kinderen is dat zij Hem zullen kennen. Het belangrijkste waar een kind ooit over kan leren is het bestaan, het karakter en het plan van God. Als je dit beseft, zal dat jouw opvatting en interpretatie van al het andere in je leven veranderen.

Hoewel God in genade jou en je kinderen in een omgeving heeft geplaatst die voortdurend naar Hem wijst, zijn je kinderen in de wereld gekomen met een verschrikkelijk probleem. Je kinderen hebben het eigenzinnige en levensbeïnvloedende vermogen om naar de wereld om hen heen te kijken zonder God te zien. Ze zien voortdurend de tekenen (de geschapen wereld), maar ze zien steeds niet waar de tekenen op wijzen (het bestaan en de glorie van God). En als je God niet erkent, ben je niet alleen een zeer ellendig mens, maar plaats je jezelf in het middelpunt van de wereld en laat die helemaal om jou draaien. Kinderen die God niet erkennen, doen alsof ze God zijn en verzetten zich tegen de hulp en redding die God hun wil aanbieden door hun ouders.

Maar er is meer. Op een gegeven moment gaan je kinderen zich afvragen waarom ze de regels hebben die zij hebben, waarom hun gezegd is dat ze bepaalde dingen moeten geloven, en wie in de wereld jou over hen gesteld heeft. Helaas hebben veel ouders niet méér te zeggen dan: 'Doe het omdat ik het zeg', of 'Doe het of je krijgt straf'. Zulke verklaringen leiden tot een gewenste reactie in je kinderen zolang ze bang voor je zijn, maar er komt een tijd dat ze dat niet meer zijn. Als je je kinderen niet

méer hebt gegeven dan angst voor jou, dan zullen ze, als ze je huis verlaten, niets meer hebben wat hen beweegt om het goede te doen.

De tweede alinea uit Deuteronomium 6 is hier nuttig voor ons. Deze woorden leren ons dat alle regels en overtuigingen die wij onze kinderen voorhouden niet alleen moeten wortelen in het bestaan van God, maar ook in de dingen die Hij, in genade, voor ons gedaan heeft. Je zou kunnen zeggen dat het advies hier is om alles wat je qua gedrag en overtuiging van je kinderen vraagt, te verbinden aan de heilsgeschiedenis. Als je kind vraagtekens heeft bij de regels, steek je niet je borst vooruit en zeg je hem dat hij moet luisteren, want anders ... Nee, praat met hem over een liefdevolle Verlosser, Die niet alleen hem geschapen heeft, maar ook Zijn bloed voor hem vergoten heeft zodat hij zou kunnen weten en doen wat goed is. Als je kind zich afvraagt wat goed en verkeerd is, dreig dan niet alleen met Gods wet; lok hem met de lieflijke muziek van Gods genade. Als hij worstelt met wat volgens God goed is, praat dan niet alleen over God als een rechtvaardige Rechter, maar ook als een Helper en Vriend Die ons met vergeving, wijsheid en kracht tegemoetkomt in onze zwakte. Doe je kind verstandig staan van Gods geduld, barmhartigheid en liefde. Praat er voortdurend over hoe Hij gewillig Zijn kracht aanwendt om ons te helpen, wel te doen en te redden. Ga verder dan je eigen gezag te laten gelden en wijs op Zijn gezag; ga verder dan op Zijn gezag te wijzen en wijs je kinderen op Zijn genade.

God heeft geen fout gemaakt door jou de taak te geven om Zijn instrument te zijn voor de vorming van de zielen

van je kinderen. Hij heeft de ogen van je hart geopend voor Zijn bestaan, aanwezigheid en heerschappij, zodat jij een middel daartoe kunt zijn voor je kinderen. Hij heeft Zich niet alleen voor jou aan je geopenbaard, maar ook voor je kinderen. Maar Hij heeft nog iets anders gedaan. Hij heeft jou Zijn vergevende, reddende, transformerende en verlossende genade geschonken, zodat jij Zijn middel daartoe zou kunnen zijn in het leven van elk van je kinderen. Je ontvangt Zijn genade niet alleen om een ontvanger van genade te zijn, maar ook om een dagelijks instrument te zijn van diezelfde genade in het leven van degenen die Hij onder jouw zorg heeft geplaatst. In Zijn genade vind je alles wat je nodig hebt om te zijn wie God wil dat je bent in het leven van je kinderen, en om te doen waartoe Hij je geroepen heeft in hun leven.

Hier gaat het om: God heeft jou opgezocht opdat jij er klaar voor zou zijn om Zijn heerlijkheid en genade aan je kinderen bekend te maken. Elke dag is vol mogelijkheden om op God te wijzen, misschien in het feit dat het water kookt, dat de bladeren van kleur veranderen, dat de zon elke morgen opkomt, of misschien in de kracht van de storm, de smaak van een biefstuk, de schoonheid van een zonsondergang, of de honing van een bij; al deze dingen zijn er omdat God de fysieke wereld heeft geschapen en onderhoudt. God heeft je ogen geopend voor Zijn aanwezigheid en glorie, zodat jij zou kunnen helpen de ogen van je kinderen te openen. Grijp dus de kansen om je heen aan om op Hem te wijzen. Laat geen dag voorbijgaan zonder het te doen en heb niet het gevoel dat het gek is om heel de tijd over God te praten. Hij wordt zo uitgebeeld door Zijn schepping dat het juist gek is om

niet heel de tijd aan Hem herinnerd te worden en over Hem te praten. En denk eraan, een tiener heeft dit net zozeer nodig als een peuter. Niets is belangrijker in het hele leven; dat is het wat ouders zo waardevol maakt. Er is nog één ding dat gezegd moet worden; het vormt een thema in dit boek. Niemand kan beter genade schenken dan een ouder die ootmoedig erkent dat hij die zelf heel hard nodig heeft. Wat denk je ervan om zo'n ouder te zijn tegenover je kinderen?